

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 kwietnia 2024 r.,

sprawy **Z. K.**

skazanego z art. 272 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt IV Ka 1562/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia
w Krakowie

z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 1415/22/S,

p o s t a n o w i ł

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążyć
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. K. –
Kancelaria Adwokacka w K. – 885,60 zł (osiemset osiemdziesiąt
pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) za sporządzenie i wniesienie
kasacji z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 1415/22/S, Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie uznał Z. K. za winnego tego, że w dniu 14 października 2021 r. w K. wyłudził poświadczenie nieprawdy w akcie notarialnym Repertorium A nr [...] w postaci umowy darowizny nieruchomości przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie notariusza B. M. z Kancelarii Notarialnej w K. co do obowiązywania pełnomocnictwa udzielonego mu przez P. P. , sporządzonego w dniu 30 grudnia 2015 r. przed notariuszem w D. P. S. Repertorium A nr [...], a tym samym co do umocowania do działania jako pełnomocnik w imieniu P. P., tj. czynu z art. 272 k.k. i na tej podstawie prawnej wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie to zawiera także rozstrzygnięcia o kosztach.

W apelacji od całości opisanego wyroku obrońca oskarżonego zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 272 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie i stwierdzenie, że samo poświadczenie nieprawdy w dokumencie mającym znaczenie prawne realizuje znamię „podstępnego wprowadzenia w błąd”, podczas gdy działanie to musi mieć charakter wyjątkowo przebiegłych i przemyślanych zabiegów. Odwołując się do tego zarzutu skarżąca wniosła o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego i rozstrzygnięcie o kosztach.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2023 r., sygn. akt IV Ka 1562/23, Sąd Okręgowy w Krakowie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Opisany wyrok został zaskarżony w całości kasacją obrońcy skazanego, w której zarzucono „naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 272 k.k., poprzez jego błędne zastosowanie i stwierdzenie, iż samo poświadczenie nieprawdy w dokumencie mającym znaczenie prawne realizuje znamię <<podstępnego wprowadzenia w błąd>>, podczas gdy działanie to musi mieć charakter wyjątkowo przebiegłych i przemyślanych zabiegów”.

W następstwie tego zarzutu skarżąca wniosła o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenia wyroku Sądu odwoławczego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. może być ona wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Oznacza to, że wskazana obraza prawa winna odnosić się, co do zasady, do postępowania przez sądem odwoławczym i zapadłego w jego toku orzeczenia. Podkreślić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie może służyć powielaniu postępowania odwoławczego, a Sąd Najwyższy nie jest sądem kolejnej instancji.

Powyższe uwagi stały się konieczne, ponieważ kasacja dosłownie powiela zarzut apelacyjny, który został przez Sąd Okręgowy w Krakowie rozpoznany. Stosownie do art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Tymczasem zarzut podnoszony przez obrońcę wskazuje na błędne zastosowanie art. 272 k.k., chociaż Sąd odwoławczy przepisu tego nie stosował – rozstrzygnięcie tego Sądu ograniczało się przecież do utrzymania w mocy wyroku sądu pierwszej instancji. Nie sposób także z uzasadnienia kasacji wyczytać, by rzeczywistą intencją skarżącej było podniesienie zarzutu braku, czy nienależytego rozpoznania wniesionej apelacji (art. 433 § 2 k.p.k.), skoro motywacyjna część nadzwyczajnego środka zaskarżenia ogranicza się do stwierdzenia, że „nie sposób zaakceptować interpretację Sądu II instancji” oraz wskazania kilku orzeczeń sądowych. Dodać również trzeba, że jak trafnie wywiódł Sąd odwoławczy, skazany nie ograniczył się jedynie do złożenia nieprawdziwego oświadczenia, ale oświadczeniu temu nadał pozór prawdziwości posługując się odwołanym wcześniej pełnomocnictwem i innymi niezbędnymi dokumentami, co w realiach rozważanej sprawy uzasadniło przyjęcie, że doszło do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w rozumieniu art. 272 k.k. (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 r., II KK 138/14 i wyroki Sądów Apelacyjnych w Szczecinie z dnia 6 kwietnia 2017 r., II AKa 44/17, w Gdańsku z

dnia 31 maja 2021 r., II AKa 6/20 i we Wrocławiu z dnia 29 września 2022 r., II AKa 85/22).

Kierując się powyższym, kasację należało uznać za oczywiście bezzasadną, co pozwoliło na jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[ms]